

Ariel Kaplanová

YOUNG ADULT

Spolu
jsme
dokonalá
holka

ROMANTIKA

COSMOPOLIS

Ariel Kaplanová

Spolu
jsme
dokonalá
holka

*Pro Paula
za pětadvacet roků.
Pokud v řečtině existuje příhodné slovo,
tak ho neznám.
Naštěstí máme emodži.*

*Mé srdce z cudnosti se halí ostýchavě v háv ducha,
v prostor hřmím pro hvězdu beze hrází,
bych nebyl směšným jen, že trhám kvítek frází!*

— EDMUND ROSTAND, CYRANO Z BERGERACU*

* *Poznámka překladatele: Překlad Jaroslav Vrchlický,
Městská knihovna v Praze, 2018*

1. kapitola

Někdy, když v noci ležím v posteli a dívám se na potemnělý strop, říkám si, že největší problém anglicky mluvícího světa je to, že nechápeme lásku.

Usoudila jsem, že za to může náš omezený slovník. Máme jediné slovo: *láska*. A očekáváme, že bude znamenat všechno. Až na to, že je těžkopádné a nepřesné a bývá příčinou nedorozumění, zlosti, frustrace a slz.

Staří Řekové měli podle mě lepší systém: víc slov pro lásku, jiné slovo pro lásku v různých podobách. Když milujete svého kamaráda, je to *filia*. Když milujete svou mámu, je to *storgé*. Když milujete toho super sexy kluka, který sedí ve vedlejší lavici v biologii, je to *erós*. A když pocítujete nějakou velkou, kosmickou, bezvýhradnou lásku k Bohu, k vesmíru nebo k bližním, je to *agapé*.

Mají i další výrazy, ale tyhle jsou hlavní. A tak zatímco v angličtině popisujeme krásné pocity vzletnými frázemi typu „Láska je láska“, je jasné, že erós není storgé, pokud nejste Oidipus a to pak máte problém. Každopádně vymezenost řeckého systému se mi vždycky zamlouvala.

Mým osobním oblíbencem bude nejspíš *filia*. *Agapé* tak úplně nerozumím a erós není něco, co bych čekala, že někdy zažiju. Zato *filia* je láska pro masu. Všichni mají nějakého kamaráda. Teda aspoň v to doufám.

Mým největším zdrojem filie je Bethany Newmanová, která je mou nejlepší kámoškou už od doby, co nám bylo osm. Jasně že mám i jiné kamarády, ale Bethany je jedinečná, protože když se na mě podívá, vidí mě přesně takovou, jaká jsem. Za tohle ji vážně filiju.

Dnes ráno jsem ji ovšem filiovala o něco míň, když jsem se probudila a uviděla ji, jak mi sedí na česčkách. Vrhala na mě úsměv, který byl příliš rozjařený na to, aby to mohla být první věc, kterou člověk zahlédne po probuzení. Hodil by se spíš na pokročilé odpoledne. Takový ten úsměv ve stylu „už jsem si stihla dát dva hrnky kafe“.

„Au,“ zaskuhrala jsem.

„Dneska otvírá bazén,“ odpověděla. Maličko nadskočila. „Nebo jsi na to zapomněla?“

Tak trochu jo vzhledem k tomu, že jsem spala a tak vůbec. Naše město se rozšouplo a nechalo do jednoho z venkovních bazénů nainstalovat ohřívací systém, což znamenalo, že ho na rozdíl od jiných bazénů v okolí otevrou prvního května a ne až na Den obětí války. Vzpomněla jsem si, že jsme se o tom včera večer bavily, ale nevzpomínala jsem si, že bych souhlasila s tím, že se kvůli tomu vzbudím hned za rozbřesku.

„Moje kolena se na tuhle stranu neohýbají,“ namítla jsem a odstrčila ji ze sebe. „To mě budíš, abys mi připomněla bazén?“

„Měly jsme jít nakupovat!“ spustila. „Před půlhodinou! Je 11:30.“

„Ne, není,“ zaprotestovala jsem, ale vážně to vypadalo, že je venku docela světlo. Nastavila jsem budík na deset. Nebo ne? Byla jsem si fakt jistá, že jo. Hmátla jsem na noční stolek pro brýle a pak pro telefon. „Kde mám mobil?“

„To netuším. No tak, Aphro, vstávej.“

Pomalu jsem se posadila. Bethany neměla za lubem nějaké obyčejné nakupování. Chtěla jít kupovat *plavky*, což je ten nejhorší druh nakupování. Zářivá světla. Elastické látky. Takové ty hygienické nálepky, které, i když na sobě máte kalhotky, nijak nevylepšují pocit, že zkoušíte plavky, do kterých se nasoukalo už padesát lidí před vámi.

Jenže jsem souhlasila, že půjdu s Bethany, protože za mnou minulý týden přišla s velkým plánem. Bethany si velké plány dělá tak vzácně, že jsem měla pocit, že bych na to měla kývnout.

Ten velký plán jsme domluvily večer na třetáckém plese. Vypravila jsem se tam s Bethany a kupou dalších holek, a když jsme tam zapluly, uviděly jsme Grega D'Agostino s tlupou kámošů z plaveckého týmu. Byl ve smokingu a vypadal ještě víc sexy než obvykle, jestli je to vůbec ještě možné.

Bethany ho děsně chtěla požádat o tanec a skoro celý večer strávila tím, že k tomu sbírala odvalu. Kolem 22:30 se konečně rozhodla projít kolem něj, když hráli ploužák, s nadějí, že se Greg dovtípí.

Jenže on už mezitím odešel.

Takže teď máme v plánu předhazovat před něj Bethanyino tělo v plavkách, dokud si jí zázrakem nevšimne, nezamiluje se (přesněji řečeno *nezaerósuje* se, ovšem Bethany řecký systém neoceňuje tak jako já) a pak... Nejsem si úplně jistá, co se stane potom. Hádám, že ji pozve na rande. A pak spolu začnou chodit. A potom s ním Bethany s trochou štěstí bude schopná prohodit víc než čtyři slova.

Případá mi to krapet nepravděpodobné, ale nic jsem nenamítala, protože jsem si jistá, že Bethany už to beztak ví.

Vyvlekla jsem se z postele, nacpala do očí čočky – přísahám, že nejsem marnivá; brýle mě prostě štvou –, hodila jsem na sebe nějaké oblečení a vydala se hledat mobil, který

měl v držení můj mladší bráška Kit. Hrál na něm Minecraft. Na klíně mu ležel náš kocour Oříšek a Kit ho používal jako miniaturní chlupatý stolek.

Aniž by zvedl oči, řekl: „Vypršel mi časový limit.“

Rodiče na společném počítači nastavili kontrolu, která zastavila hru po hodině hraní, aby se Kitovi nerozložil jeho mladý mozek. „Tak dělej něco jinýho,“ odpovím. „Jak ses dostal k mému mobilu?“

„Byl u tvojí postele.“

„Nemůžeš ho jen tak ukrást, když spím!“

„Nepoužívala jsi ho.“

„Spustil budík?“

„Jejda.“ Zvedl hlavu. „Nevěděl jsem, co to bylo. Vypnul jsem ho.“ Vypnul hru a podal mi telefon s kajícím výrazem, protože Bethany a já jsme ve veslařském týmu a v sobotu ráno obvykle míváme závody. „Promiň. Přijdeš kvůli mně pozdě na závod?“

„Já se nezlobím,“ řekla jsem a poplácala ho po hlavice. Kitovi je teprv devět a podle mě má ty nejjemnější vlasy na světě, jako chmýří kachňátka. Jednou přijde den, kdy už nebude chtít, abych ho poplácávala po hlavě, a tak si dopřávám dávku Kito-vých vlasů, dokud to jde. Navíc je to jediný sourozenec, se kterým se bavím, a nechci, aby to narušil uloupený mobil. „Dneska nezávodíme,“ vysvětlila jsem. „Kde jsou máma s tátou?“

„Táta je v obchodě. Máma spí.“

Oba moji rodiče jsou profesori na Univerzitě George Masona: máma učí angličtinu, táta zase dějiny středověku. Máma má v pátek večer lekce, takže si v sobotu ráno ráda přispí. Už ale bylo trochu pozdě i na ni.

„Měl bys ji vzbudit,“ řekla jsem. „Jdu s Bethany pryč.“

„Můžu jít s váma?“

„Děsně by ses nudil,“ namítla jsem. „Jdeme nakupovat.“

„Bonbóny?“ zeptal se s nadějí.

„Mohly bysme se stavit pro bonbóny?“ zeptala jsem se Bethany. „Vlastně to zní líp.“

„Žádný bonbóny,“ prohlásila Bethany. „Plavky.“ Sklonila se a obě jsme Kitovi vlepily pusu, kterou mu dáváme od té doby, co byl mimčo. Já mu při ní dávám pusu na jednu tvář a Bethany na druhou. To nám jednoho dne nejspíš taky zakáže. „Pak půjdem na bazén. Jestli chceš, můžeš jít s náma.“

„Můžu si tam hrát na tvým mobilu?“

„Ne,“ řekla jsem. „Ale můžeš si zaplavat.“

Protáhl obličej.

„Koupím ti čokoládový nanuk,“ slíbila jsem.

Další kyselý obličej.

„Dám ti půlku zmrzlinový sušenky,“ nabídla jsem.

„Když mi ji dáš celou, slibuju, že ti mobil už nikdy neukradnu.“

„Promiň,“ řekla jsem. „S teroristy nevyjednávám.“

„Jsi zlá.“

Znovu mu rozčepýřím vlasy. „Úplně nejzlejší.“

Půl hodiny potom jsme se uvelebily ve zkušebních kabinách ve Wet Seal v obchoďáku.

Stála jsem s náručí plnou plavek, které Bethany odložila, zatímco ona se soukala do jednodílného modelu, který měl v pase divné prostřihy ve tvaru pavoučí sítě.

„Z těch budeš mít nejhorší opálení všech dob,“ varovala jsem ji.

Podívala se do zrcadla. Bethany má opravdické břišáky, ale tyhle plavky by nesedly ani jí. „To je hnus,“ prohlásila. „Kdo to navrhoval?“

„Je to model à la Šarlottina pavučinka,“ řekla jsem. „Až na to, že by ti měly vytvořit opálení s nápisem *Úžasná!* nebo *Famózní!*“

„Nebo *Skvělé prase,*“ dodala Bethany a obě jsme se uchechtly. Žena ve vedlejší kabině si odfrkla.

„Pšt,“ řekla jsem. „Při nakupování plavek se smích zakažuje. Tohle je zatraceně vážná věc.“

„Moc vážná,“ souhlasila Bethany a ztišila hlas.

„Možná je v sázce osud světa,“ pokračovala jsem. „Jako vážně. Ty plavky by mohly být něčí smrt.“

„Toho, kdo je bude nosit, nebo toho, kdo je uvidí?“

„Možná obou,“ řekla jsem. Bethany si začala sundávat ramínka, protože jsme se kamarádily tak dlouho, že už nás nahota nemohla rozhodit. Podala jsem jí další plavky – modré bikiny s motivem ibiškových květů. Oblékla si je a otočila se k zrcadlu. „Tyhle se mi líbí,“ řekla. „Vršek dobře drží.“ Na zkoušku se zavrtěla a nic nevypadlo.

„Vypadají dobře,“ podotkla jsem.

„Na, mají je i v červené,“ řekla a vytáhla z hromady plavky s bílými puntíky. „Měla by sis je vyzkoušet. Mají je ve slevě.“

„Ne,“ bránila jsem se. „To ne.“

„Vždycky si pořizuješ červený.“

To je pravda... Pokaždé si kupuju červené plavky. Jednodílné červené plavky. U plavek upřednostňuju praktičnost. To znamená nemuset se natírat opalovacím krémem na místech, kterých bych se na veřejnosti radši nedotýkala.

Ten den bohužel ve Wet Seal žádné červené jednodílné plavky neměli. Bethany mi vrazila do ruky bikiny. „Je to tvoje barva,“ řekla. „A stojí jen dvanáct dolarů.“

„Fajn,“ zabručela jsem. Oblékla jsem si je a vyšla jsem ven, abych se prohlédla v trojdílném zrcadle. V obchodě byla

+

prodavačka, která vracela plavky z kabinek zpátky na věšáky. Frkající žena podle všeho opustila prostory a šla se poohlédnout po serióznějším obchodě s plavkami. Stála jsem před zrcadlem a zvedla jsem ruce do stran, aby si mě Bethany mohla prohlédnout.

„Aha,“ řekla.

Píchla jsem se prstem do zadku. Otvory na nohy byly tak utažené a střižené tak vysoko, že jsem vypadala jako hmyz s článkovaným tělem. „Vypadá to, že mi narostl druhý zadek,“ prohodila jsem. „Myslím, že se ke mně tenhle styl vůbec nehodí.“

„Potřebujete větší spodní díl,“ ozvala se prodavačka. „Ale vršek je dobrý. Tedy tahle strana je dobrá.“ Ukázala mi na levé prso.

Mrkla jsem se dolů. Jo. Věc se má tak, že mám jedno prso o číslo větší než druhé. Byla jsem ujištěna – a hned několikrát! –, že je to častý jev. Velmi častý. A taky je to k vzteku. Zjistila jsem, že když si zkrátím ramínko na levé straně podprsenky, většinou si toho nikdo nevšimne, když jsem oblečená. Jenže v bikinách? Vypadám úchvatně křivě. Moje levé prso vypadalo skvěle. Moje pravé vypadalo... jaksi smutně.

„Můžu vám dát sušenku,“ nabídla mi prodavačka.

„Miluju sušenky,“ já na to. „Jenom si nejsem jistá, jestli to pomůže. Pokud se mi ovšem všechen ten tuk ze sušenky nepřeleje do pravého prsa.“

Prodavačka se zasmála. „Ne, chci říct, že vám dám malou vycpávku, kterou vložíte do košíčku, abyste menší stranu o něco zvětšila. Takže budete vypadat rovnoměrně.“

„Nebude to vidět?“

„Ne, je ze silikonu,“ ujistila mě. „Vypadají opravdu přirozeně.“

„Dobře,“ řekla jsem. „Tak se na to umělé prso mrkneme.“

„Není to umělé prso,“ špitla Bethany, když se prodavačka nenápadně vzdálila. „Je to sušenka.“

„Opravdický rozdíl v tom není,“ namítl jsem.

Prodavačka se znovu objevila s malým kouskem béžového silikonu ve tvaru půlměsíce a poradila mi, ať ho dám dolů do košíčku. A přinesla i větší spodek plavek.

„Páni,“ řekla Bethany. „Koukni na svoje poprsí!“

Podívala jsem se do zrcadla. Musela jsem uznat, že můj hrudník ještě nikdy nevypadal takhle dobře. Jenže mi pořád bylo vidět pořádný kus zadku.

„Já ti nevím,“ zamumlala jsem.

„Kup si je,“ přesvědčovala mě. „Kup si je, kup si je a pak spolu můžem jít na bazén.“

Dloubla jsem prstem skrz vršek bikin do silikonu. „Opravdu nevyklouzne?“ zeptala jsem se. „Ani když třeba budu plavat?“

„Ne,“ ujistila mě prodavačka. „Slibuji.“

V duchu jsem prohodila: Máte provize z prodeje? Ale neřekla jsem to, protože mi to připadalo trochu neomalené a taky jsem si nedokázala představit, jakou provizi by mohla dostat za prodej plavek za dvanáct babek. Místo toho jsem na sebe jen zírala v trojdílném zrcadle, otáčela jsem se na jednu stranu, pak na druhou a okukovala jsem hlavně svoje prsa, která vypadala senzačně. Snažila jsem se nevšímat si ostatních částí těla, které vypadaly o něco hůř. A že by se jich pár našlo.

Nikdy jsem si sama na chvíli nesedla a neprovedla přehlídku svých vad, ale když jste holka a žijete v tomhle světě, lidi cítí potřebu vás na tyhle věci upozorňovat. Takže si uvědomuju, že kromě nesouměrných prsou mám ještě moc

široká ramena (to, že jsem ve veslařském týmu, mi po téhle stránce zrovna nepomohlo) a moc malé oči; mám nevýraznou bradu, nic moc lícní kosti, zato mám zavalitá stehna a nesmím zapomenout na velký hrbol na hřbetě nosu, který sám o sobě taky není žádný drobeček.

Většinou si s ničím z toho nedělám hlavu. Víím, že je to radikální postoj, být tuctová holka, která potají nesní o tom, že by změnila vzhled, ale vážně je to tak. Jasně že zčásti za to může fakt, že ani všechna extrémní vylepšení vizáže nemůžou podstatně změnit to, jak vypadám. Pořád budu vypadat jako já, jenom s extra make-upem. Já, jenom o něco hubenější. Já, jenom s novým účesem.

Když to vezmu kolem a kolem, není to něco, co by mi vadilo, protože, když víím, na čem jsem, aspoň mám dobrý důvod to ustavičně neřešit. Pokud je to něco, co nedokážu změnit, nemá smysl dělat si s tím starosti. Moje sebeúcta nezávisí na tom, jestli mě chtějí sbalit kluci, na které náhodou natrefím.

V podstatě jsem hodně sebejistý a šťastný člověk a víím to, protože to každé pondělí 50 minut opakuju své terapeutce.

Zastrčila jsem si vlasy za uši a prohlédla si svůj odraz. Rozhodně je radikální být tuctovou holkou v červených bikinách. Byl to jeden velký prostředníček namířený na muže, svět a na ostatní plavce v bazénu v Hidden Oaks.

Bethany mi pošeptala do ucha: „Kup si je.“

Tak jsem to udělala. A potom jsem se s Bethany vydala na bazén.

Sušenka na pravé straně horního dílu bikin byla trochu nepříjemná a opocená, ale moje prsa díky ní vypadala úžasně, tak jsem se to snažila ignorovat. Podaly jsme permanentky

Shannon Graciové, která s námi chodí do školy, a zamířily do šatny.

Vyšly jsme na prostranství u bazénu. Kit, který to vzal přes pánskou šatnu, odběhl k hloučku děcek ze svojí školy, které si na mělkém konci hrály na babu. „Nezapomeň na můj nanuk!“ zavolal.

„Neběhej po břehu!“ houkla jsem na něj a s Bethany jsme koukaly, jak skočil placáka vedle kamarádů, kteří zaječeli pod sprškou studené vody. Když člověk pozoruje prcky u bazénu, je na tom něco uvolňujícího; jsou tu jenom proto, aby si to užili, a to je celé.

Bethany mě popadla za paži. „Panebože,“ vyhrkla. „Panebože.“

„Co je?“

Krátce kývla hlavou k místu, kde seděl plavčík. Zastínila jsem si oči a vzhlédla k jeho dobronzovalému tělu. Musela jsem proti slunci přimhouřit oči, abych zjistila, kdo to je – na očích měl sluneční brýle a jeho tvář jsem viděla z profilu. Samozřejmě že to byl Greg D'Agostino. Byl přesně tak krásný, jako když jsem ho viděla naposledy. Jakože... včera. Netuším, proč se Bethany chovala, jako by ji překvapovalo, že ho vidíme, když to byl doslova jediný důvod, proč jsme byly na bazéně: Abychom viděly Grega, nebo lépe řečeno, aby Greg viděl Bethany.

Nejsme ani zdaleka jediné, koho Greg ve své polonahé kráse zaujal. Na straně bazénu naproti němu, odkud je samozřejmě nejlepší výhled, seděl celý výsadek holek. A ty se ani trošičku nesnažily předstírat, že ho nehltají pohledy. Zato Greg se ze všech sil snažil předstírat, že si toho nevšiml. Nebo možná vážně sledoval bazén, což měl koneckonců v popisu práce.